

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Ing. Bc. František Ryneš**, bytem L. Pokorného 46/43, Třebíč, zastoupen JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, advokátem se sídlem Bráfova tř. 52, Třebíč, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 5. 1. 2009, zn. SPR-1995/08-19, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2012, č. j. 9 Ca 41/2009 - 60,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2012, č. j. 9 Ca 41/2009 - 60, **se ruší.**
- II.** Rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 5. 1. 2009, zn. SPR-1995/08-19, a rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2008, zn. SPR-1995/08-10, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 35.309,30 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. MgA. Michala Šalomouna, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce na dům ve vlastnictví své manželky v Třebíči nainstaloval v říjnu 2007 kamerový systém. Ze správního spisu plyne, že to bylo poté, co neznámé osoby několik let opakovaně útočily na něj osobně (29. 8. 2006, fyzický útok a následné shovení žalobce do řeky Jihlavy v Třebíči, opakované výhrůžné SMS), na majetek (opakované rozbití okna prakem a obdobnými zařízeními v létě 2005, dvakrát v dubnu 2007 atd.) a na členy jeho rodiny (přímé ohrožení zdraví členů rodiny v souvislosti s průstřely okna).

[2] V noci z 6. 10. na 7. 10. 2007 došlo k dalšímu útoku na majetek, totiž k rozbití okna výstřelem z praku. Díky kamerovému systému se podařilo identifikovat dvě podezřelé osoby. Jeden z podezřelých dal následně podnět Policii ČR k prověření provozu kamerového systému žalobce a vyslovil podezření, že jeho provozem dochází k porušování zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. Policie věc týkající se provozu kamerového systému postoupila žalovanému Úřadu pro ochranu osobních údajů.

[3] Žalovaný své úvahy o provozu kamerového systému v podstatě opřel o záběry z reportáže České televize v pořadu Reportéři ČT odvysílané dne 15. 10. 2007. Z ní plyne, že kamera zabírala celou šíři přilehlé ulice včetně vstupu do protilehlého domu. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 4. 8. 2008 dospěl k závěru, že žalobce spáchal přestupky podle § 44 odst. 2 písm. e), f) a i) zákona o ochraně osobních údajů. Těch se dopustil tím, že

(i) jako správce osobních údajů shromažďoval prostřednictvím kamerového systému instalovaného na svém domě osobní údaje osob pohybujících se po ulici před domem a vstupujících do domu na druhé straně ulice, a to bez jejich souhlasu a aniž by bylo naplněno některé z ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona o ochraně osobních údajů,

(ii) dále tyto osoby o tomto zpracování osobních údajů nijak neinformoval a ani jiným způsobem nesplnil povinnost stanovenou v § 11 odst. 1 téhož zákona, tedy povinnost správce při shromažďování osobních údajů informovat subjekt údajů mj. o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovávány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny,

(iii) jako správce osobních údajů nesplnil oznamovací povinnost o tomto zpracování vůči žalovanému podle § 16 odst. 1 téhož zákona.

Za to byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve spojení s § 44 odst. 5 zákona o ochraně osobních údajů, uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.

[4] Předseda žalovaného změnil rozhodnutím ze dne 5. 1. 2009 výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že jej doplnil o vymezení doby, v níž se žalobce vytykánoho protiprávního jednání dopouštěl (prokazatelně v době od 5. 10. 2007 do 11. 4. 2008).

[5] Žalobce napadl rozhodnutí předsedy žalovaného žalobou u městského soudu. Ten žalobu kasační stížností napadeným rozsudkem ze dne 25. 4. 2012 jako nedůvodnou zamítl. Městský soud se ve svém odůvodnění plně ztotožnil se závěry předsedy žalovaného. Námitky žalobce směřující proti působnosti žalovaného a proti aplikaci zákona o ochraně osobních údajů shledal jako neopodstatněné. Dále uvedl, že o výjimku z aplikace zákona o ochraně osobních údajů dle § 3 odst. 3 (zpracování osobních údajů výlučně pro vlastní potřebu) se jednat nemůže. Výjimka podle § 5 odst. 2 písm. e) téhož zákona, podle níž je správce oprávněn i bez souhlasu subjektů zpracovávat jejich osobní údaje, nemůže být dána, protože žalobce při ochraně svých majetkových zájmů neoprávněně zasahoval do práv třetích osob a závažně tak narušil jejich osobní a soukromý život. Není dán ani důvod výjimky z plnění informační povinnosti vůči subjektu [dle § 11 odst. 3 písm. b)] ani výjimky z oznamovací povinnosti vůči žalovanému [dle § 18 odst. 1 písm. b)], protože žalobce získával osobní údaje přímo od subjektů údajů, a protože zaznamenané osobní údaje drtivě většiny snímaných osob k uplatnění svých práv a povinností vůbec nepotřeboval.

II. Stručné shrnutí základních argumentů uvedených v kasační stížnosti

[6] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu včasnou kasační stížností. V ní namítá, že jsou dány důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.

[7] Stěžovatel uvádí, že nemůže být za instalaci kamerového systému poškozen jako správce osobních údajů, neboť záznamy kamerového systému neobsahují osobní údaje. Stěžovatel nesouhlasí ani s právním posouzením otázky aplikace výjimky dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Ta podle něj umožňuje zpracovávat osobní údaje subjektů bez jejich souhlasu, pokud účel zpracování osobních údajů představuje ochrana majetku, zdraví a života jeho a jeho rodiny. Závěr městského soudu, že provozovaný kamerový systém zasahuje do práv třetích osob a představuje tak rozpor s právem na ochranu osobního a soukromého života, stěžovatel zpochybňuje tvrzením, že kamera nesnímala nic ze soukromého života. Šlo o záznam veřejného prostranství a nikoliv prostoru vyhrazeného k soukromým aktivitám osob. Městský soud rovněž dle stěžovatele nesprávně vyložil zásadu proporcionality, kterou bylo třeba v daném případě použít. Vyjádření soudu o tom, že stěžovatelova snaha chránit svůj majetek je pochopitelná, jakož i vyjádření předsedkyně senátu při vyhlášení rozhodnutí („*Mrzí nás to, ale žalobu musíme zamítnout. Soud přisvědčuje žalobci, že jeho počínání je logické a odůvodněné a chápe celou situaci, ale je třeba postupovat podle zákona.*“) svědčí o tom, že soud podle zásady proporcionality vůbec nepostupoval a naopak rozhodl ryze formalisticky.

[8] Stěžovatel se dále nemohl ztotožnit s názorem městského soudu, že byl povinen plnit povinnosti uvedené v § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, protože nesplnil kumulativní podmínky výjimky § 11 odst. 3 písm. b) tohoto zákona. Informace a poučení není správce povinen poskytovat, pokud (a) osobní údaje nezískal od subjektu údajů, a (b) takových údajů je třeba k uplatnění práv a povinností vyplývajících ze zvláštních zákonů. Podle stěžovatele každý kamerový systém získává osobní údaje přímo od subjektů, což by znamenalo, že každý správce provozující kamerový systém by byl nucen plnit povinnosti § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů. Takovouto interpretaci zákona soudem navrhuje stěžovatel za pomoci teleologické a historické interpretace odmítnout. K druhé podmínce stěžovatel namítá až příliš formalistické pojetí práva: městský soud vychází pouze z toho, že žalobu na náhradu škody lze formálně podat i bez pořízení záznamu kamerového systému, a ten tak není nutnou podmínkou k uplatnění práv a povinností vyplývajících ze zvláštních zákonů. Městský soud se však vůbec nezamýšlí, zda je praktická realizace a domožení se práva na náhradu škody způsobené v nočních hodinách na liduprázdné ulici vůbec realizovatelné.

[9] Stěžovatel brojí i proti oznamovací povinnosti vůči žalovanému uvedené v § 16 zákona o ochraně osobních údajů. Právní názor městského soudu není podle stěžovatele správný pro shodné důvody, jaké uvedl i při aplikaci výjimky z informační povinnosti (viz bod [7] shora). Svou argumentaci stěžovatel rozvíjí a uvádí, že z výjimky § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů lze logicky vyvodit i výjimku z registrační povinnosti dle § 18 odst. 1 písm. b). Ochrana majetku je dostatečným důvodem k tomu, aby byly jak zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů, tak existence výjimky z registrační povinnosti naplněny.

[10] Stěžovatel obsáhle cituje názory žalovaného prezentované v několika jeho materiálech. Těmi poukazuje na rozpornou aplikaci a výklad pojmu „zpracování osobních údajů pro osobní potřebu“ dle § 3 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů. Dle stěžovatele tak závěr městského soudu, že provozování kamerového systému k ochraně vlastního majetku není zpracováním

osobních údajů pro osobní potřebu, spočívá v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení, neboť se v podstatné míře rozchází s vlastním právním názorem žalovaného, který veřejně prezentuje ve své výroční zprávě z roku 2011.

[11] Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zdůrazňuje, že posuzoval provoz kamerového systému jako celku po celou dobu, kdy stěžovatel prokazatelně pořizoval záznam. Pro posouzení, zda stěžovatel zpracovával osobní údaje, není rozhodující jeden jediný záznam konkrétního incidentu a jeho vyhodnocení Okresním soudem v Třebíči, ale umístění kamery a kvalita jejího záznamu, které žalovaný posoudil jako dostatečné pro identifikaci alespoň některých osob. Ke stěžovatelem zpochybněnému postupu městského soudu žalovaný uvádí, že soud jednal v rámci § 77 a § 78 odst. 2 s. ř. s. Skutková zjištění učiněná soudem pouze nepodstatně doplňují již žalovaným uvedené závěry ohledně identifikovatelnosti zaznamenaných osob.

[13] Podle žalovaného se stěžovatel mylí, pokud uvádí, že soud nesprávně aplikoval test proporcionality, a tím shledal zpracování osobních údajů v rozporu s § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Dle žalovaného nelze připustit, aby si kdokoliv nepřetržitě pořizoval záznamy z veřejné ulice a současně zaznamenával pohyb sousedů. Při ochraně vlastního majetku je nezbytné respektovat právo na soukromí a osobní život dotčených osob. Na okraj žalovaný dodává, že pokud by stěžovatel sklopil kameru tak, aby záběr z ní nezabíral podstatnou část veřejné ulice a především prostor u vchodu do cizích domů, byl by žalovaným akceptován jako přiměřený.

[14] Za nelogickou považuje žalovaný podmínku teleologické redukce v případě aplikace výjimky z informační povinnosti dle § 11 odst. 3 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů. Uvedené ustanovení je dle žalovaného jednoznačné a vztahuje se na případy, kdy správce získá osobní údaje od osoby odlišné od subjektu údajů. Žalovaný rovněž uvádí, že informační podmínku § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů lze jednoduše splnit umístěním informační cedulky při hranici vstupu do sledovaného prostoru, ze které bude zřejmé v jakém rozsahu, pro jaký účel, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny, jakož i povinnost informovat o dalších právech stanovených v § 21 tohoto zákona.

[15] Žalovaný ke stěžovatelem požadované aplikaci výjimky z registrace dle § 18 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů uvádí, že jí na předmětné zpracování osobních údajů nelze uplatnit, neboť naprostou většinu jím zpracovaných osobních údajů nelze využít pro uplatnění práv vyplývajících ze zvláštního zákona. Žalovaný nesouhlasí s argumentací stěžovatele, že ochrana majetku je dostatečným důvodem k tomu, aby byly jak zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů, tak existence výjimky z registrační povinnosti naplněny. Zatímco výjimka uvedená v § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů umožňuje zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu, pokud zpracování nutně slouží k ochraně práv správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby, registrační výjimka dle § 18 odst. 1 písm. b) tohoto zákona ve své druhé části uvádí nutnost využít konkrétní osobní údaj, nikoliv zpracování jako takové.

[16] Žalovaný proto navrhuje, aby zdejší soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

IV. Řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem Evropské unie

[17] Nejvyšší správní soud svým usnesením ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 113/2012 - 59, přerušil řízení ve věci stěžovatelovy kasační stížnosti. Důvodem bylo předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie. Konkrétně položil Soudnímu dvoru otázku, zda lze provozování kamerového systému umístěného na rodinném domě za účelem ochrany majetku, zdraví a života majitelů domu podřadit pod zpracování osobních údajů „*prováděné fyzickou osobou pro výkon výlučně osobních či domácích činností*“ ve smyslu čl. 3 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355), třebaže takovýto systém zabírá též veřejné prostranství.

[18] Rozsudkem ze dne 11. 12. 2014 ve věci *Ryneš proti Úřadu pro ochranu osobních údajů*, C-212/13, ECLI:EU:C:2014:2428, čtvrtý senát Soudního dvora Evropské unie odpověděl na předběžnou otázku takto: „*Článek 3 odst. 2 druhá odrážka směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů musí být vykládán v tom smyslu, že provozování kamerového systému - při kterém je obrazový záznam zachycující osoby ukládán formou nekonečné smyčky do takového nabívacího zařízení, jako je pevný disk - umístěného fyzickou osobou na jejím rodinném domě za účelem ochrany majetku, zdraví a života majitelů domu, přičemž takový systém zabírá též veřejné prostranství, nepředstavuje zpracování údajů pro výkon výlučně osobních či domácích činností ve smyslu uvedeného ustanovení.*“

[19] Usnesením ze dne 22. 12. 2014, č. j. 1 As 113/2012 - 103, Nejvyšší správní soud předsedkyní senátu vyslovil, že se v řízení pokračuje a vyzval účastníky řízení k vyjádření ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení.

[20] Stěžovatel ve svém vyjádření uvedl, že rozhodnutí Soudního dvora znamená pouze jednu věc, a to, že vyhovět kasační stížnosti na základě toho, že se na provozování kamerového systému stěžovatelem zákon o ochraně osobních údajů nevztahuje, nelze. Stěžovatel nicméně odkazuje na další body své kasační stížnosti. Dále vyzývá zdejší soud k aplikaci principu proporcionality, tedy ke zvážení, „*zda je potřebnější chránit (ne)vědomost stěžovatele o tom, jaké boty má jeho soused, před tím poskytnout mu ochranu před vandaly, kteří mu rozbíjejí okna a hází do řeky Jihlavy, kde se může utopit.*“ Dále cituje rozsudek Soudního dvora, zvláště jeho body 33 a 34, a zdůrazňuje, že zde Soudní dvůr v podstatě potvrdil jeho argumentaci.

[21] Žalovaný podal k vyjádření stěžovatele obsáhlou repliku. Žalovaný souhlasí se stěžovatelem, že za klíčové lze považovat posouzení principu proporcionality na „nasazení“ kamerového systému stěžovatelem a obecně kýmkoliv, kdo by kamerou monitoroval veřejný prostor za účelem ochrany svého majetku. Žalovaný se domnívá, že akceptace názoru stěžovatele, podle kterého je sledování soukromých prostor třetích osob (zde vstup do cizího obydlí) za účelem ochrany vlastního majetku přiměřené, by fakticky vedla k popření principu proporcionality na posuzování takových kamer. Uvedené by znamenalo, že si kdokoliv může bez omezení instalovat kameru a sledovat jí ničím neomezenou oblast. Úřad pro ochranu osobních údajů by již neměl možnost posuzovat přiměřenost zpracovávaných osobních údajů, pokud by soud shledal jako přiměřené sledování cizího vstupu do obydlí, tedy shromažďování osobních údajů o sousedech v rozsahu kdy chodí domů, s kým chodí domů atd. Takový výklad je podle žalovaného popřením práva na soukromí, tak, jak je garantováno čl. 10 Listiny základních práv a svobod a také zákonem o ochraně osobních údajů.

[22] K bodu 34 rozsudku Soudního dvora cit. v bodě [18] žalovaný upřesňuje, že Soudní dvůr při formulaci jeho názoru vycházel z jemu dostupných informací. V předkládacím usnesení Nejvyššího správního soudu (č. j. 1 As 113/2012 - 59) se totiž neobjevila informace o tom, že žalobce monitoroval kamerou nejenom veřejné prostranství (ulici), ale i vstup do cizího domu. Tato informace poté nezazněla ani při přednesu řeči před Soudním dvorem. Soudní dvůr tedy „mylně“ vycházel z názoru, že kamera sleduje pouze veřejný prostor před domem stěžovatele a nezasahuje do práv jiných osob než veřejnosti, která před domem projde. Přitom takto instalované a provozované kamery žalovaný ve své dozorové činnosti běžně akceptuje, pokud je zachována přiměřenost a nezbytnost zpracování osobních údajů (tj. kamera sleduje nezbytný prostor před „chráněnou“ budovou, ale ne již celou ulici, atd.).

[23] Žalovaný dále uvádí, že problematikou kamerových systémů a rozsahu sledování (zpracování osobních údajů) se již Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti zabýval. V rozsudku ze dne 30. 7. 2014, č. j. 3 As 124/2013 - 34, akceptoval zákaz žalovaného zpracovávat osobní údaje z kamer sledujících přístupové veřejné komunikace k bytovému domu a dále kamery sledující nadbytečné veřejné prostory přímo nesouvisející s majetkem provozovatele kamerového systému. Lze také odkázat na závěry vyplývající z rozsudku ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 As 158/2012 - 49, a ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011 - 156, ve kterých soud odmítl kamerový systém v hotelu a před hotelem jako nepřiměřený způsob zpracování osobních údajů.

[24] Požadavek žalovaného na informování v případě kamerových systémů prostřednictvím informační cedulky obsahující údaj o tom, že dochází ke zpracování osobních údajů, kým a kde lze získat plné informace dle § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, akceptoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 124/2013 - 34.

V. Právní názor Nejvyššího správního soudu

[25] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není na místě kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[26] Kasační stížnost je důvodná.

[27] Stěžovatel uplatnil řadu kasačních důvodů. Soud je strukturoval podle jednotlivých okruhů předestřených právních otázek. Nejprve zvážil námitky proti působnosti žalovaného a aplikaci zákona o ochraně osobních údajů, tedy to, zda stěžovatel vskutku shromažďoval osobní údaje [V.A., důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a zda lze jím provozovanou činnost vztáhnout pod výjimku z aplikovatelnosti zákona o ochraně osobních údajů dle jeho § 3 odst. 3 [V.C., důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; v této souvislosti hodnotil též namítané procesní pochybení městského soudu [V.B., důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Dále zvážil k námitce stěžovatele konzistenci správní praxe žalovaného ve vztahu k obsahově neurčitému zákonu o ochraně osobních údajů [V.D., důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a výklad § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů [V.E., důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Konečně pak soud hodnotil námitky směřující proti interpretaci § 11 odst. 1 a § 16 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů [V.F., důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

V.A. Podřazení pod pojem „osobní údaj“ a jeho zpracování

[28] Stěžovatel především opakovaně tvrdí, že působnost žalovaného nebyla dána, neboť jeho kamerový systém nepořizoval údaje, které by byly způsobilé ke ztotožnění osob. Osobním údajem dle zákona o ochraně osobních údajů je jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů. Pakliže Okresní soud v Třebíči ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, sp. zn. 2 T 220/2007, dospěl k závěru, že osoby na záznamu kamerového systému stěžovatele nejsou identifikovatelné, tak v daném případě nemohlo dojít ani k porušení zákona o ochraně osobních údajů. Pokud žalovaný tvrdí opak, vychází ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve správním spise. Nikdy totiž neuvedl konkrétní osobu, jejíž osobní údaje by stěžovatel zpracovával. Vychází tak z toho, že každý záznam osoby je osobním údajem ve smyslu zákona.

[29] Ze správního spisu plyne, že stěžovatel provozoval v období nejpозději od 5. 10. 2007 do 11. 4. 2008 na svém domě kamerový systém. Podle jeho tvrzení to činil z důvodu ochrany majetku, zdraví a života svého a své rodiny. Kamerový systém se skládal z jedné kamery, umístěné pod římsou střechy. Kamera snímala vstup do domu stěžovatele, veřejnou ulici a vstup do sousedícího domu naproti. Kamerový systém byl zabudován pracovníky společnosti SOBES Třebíč. Systém umožňoval jen obrazový záznam, který byl ukládán do nahrávacího zařízení formou nekonečné smyčky: záznam se průběžně nahrával na harddisk a při naplnění jeho kapacity se opětovně přemazával novým záznamem. U nahrávacího zařízení nebyl instalován monitor, takže si obraz nebylo možno průběžně prohlížet. Kamera byla stacionární bez možnosti natáčení.

[30] Dne 7. 10. 2007 v době od 00:20 do 00:40 hodin došlo k útoku na dům stěžovatele. Pořízený záznam z inkriminované doby byl předán Policii ČR k dalšímu šetření. Na záznamu byly policií identifikovány dvě osoby. Následné trestní řízení skončilo rozsudkem Okresního soudu v Třebíči ze dne 16. 4. 2008, sp. zn. 2 T 220/2007. Jím byl obžalovaný zproštěn obžaloby z trestného činu výtržnictví proti majetku stěžovatele, a to s odůvodněním, že soud „[z] pořízeného záznamu zjistil, že v předmětné době se před domem poškozeného [stěžovatele] nacházely dvě postavy zřejmě mužského pohlaví, které nebylo možno ztotožnit [...]“. Okresní soud tedy nebyl schopen na záznamu identifikovat určitou osobu.

[31] Zmíněný rozsudek Okresního soudu v Třebíči je stěžovatelem vykládán tak, že osoby zaznamenané kamerovým systémem nebylo možno přímo či nepřímo ztotožnit. O osobní údaje dle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů se prý nejedná. Tím se evidentně vylučuje aplikace tohoto zákona. Stěžovatel nemůže být za instalaci kamerového systému postížen jako správce osobních údajů.

[32] Městský soud k srovnatelné námitce ve svém rozsudku uvedl, že cit. rozsudek okresního soudu se zabýval pouze jednou konkrétní částí pořízeného záznamu a konstatoval nemožnost identifikace pouze dvou jmenovaných osob. Identifikací jiných osob se okresní soud nezabýval a zabývat samozřejmě ani nemusel, protože neřešil otázku aplikovatelnosti zákona o ochraně osobních údajů. Městský soud navíc upozornil, že jiná osoba (soused stěžovatele) byla na záznamu identifikována. Ze všech uvedených důvodů obsahuje daný záznam informace týkající se určitých subjektů údajů, tedy osobní údaje dle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů.

[33] Nejvyšší správní soud posoudil tuto kasační námitku jako nedůvodnou.

[34] Pojem „osobní údaj“ je ústředním pojmem zákona o ochraně osobních údajů. Podle jeho § 4 písm. a) je osobním údajem *jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů*.

Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 8. 2004, č. j. 2 As 6/2004 - 49, uvádí, že o osobní údaj jde, „jestliže lze na základě jednoho či více osobních údajů zjistit přímo nebo nepřímo jeho identitu; o osobní údaj se naopak nejedná, pokud je ke zjištění identity subjektu údajů třeba nepřiměřené množství času, úsilí či materiálních prostředků.“

[35] Osobní údaj je tedy jakýkoliv údaj, který se musí týkat fyzické osoby (subjektu údajů) a tato fyzická osoba je nebo může být přímo ze shromážděných údajů nebo na jejich základě jiným způsobem (nepřímo) identifikována. Zákon si tak všímá jenom skutečnosti, zda zaznamenávané údaje lze ztotožnit s konkrétní osobou. Blíže k pojmu „identifikované/identifikovatelné“ pak uvádí bod 26 odůvodnění směrnice 95/46/ES: *zásady ochrany se musí vztahovat na veškeré informace týkající se identifikované či identifikovatelné osoby; [...] pro určení, zda je osoba identifikovatelná, je třeba přihlídnout ke všem prostředkům, které mohou být rozumně použity jak správcem, tak jakoukoli jinou osobou pro identifikaci dané osoby.* O osobní údaj tedy nepůjde, jestliže s přihlídnutím ke „všem prostředkům, které mohou být rozumně použity“ možnost určení osoby neexistuje nebo je zanedbatelná.

[36] Podstatou zde řešeného problému je fungování, charakter a schopnost kamerového systému zpracovávat osobní údaje. Obecně lze kamerový systém charakterizovat jako „[a]utomaticky provozovaný stálý technický systém umožňující pořizovat a uchovávat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy ze sledovaných míst, a to např. formou pasivního monitorování prostoru nebo pořizování cílených záběrů (zachycování pohybu) anebo reportážním způsobem“ (Bartík, V. - Janečková, E. Zákon o ochraně osobních údajů. S komentářem. Olomouc: ANAG, 2010, s. 46). K uvedené definici kamerového systému zdejší soud dodává, že jeho provozem dochází ke shromažďování údajů vážících se k lidem, jejich činnosti a vystupování, které pak mohou být vyhodnoceny nebo přiřazeny konkrétní osobě v konkrétním čase a v konkrétním prostoru. Právě svázání výskytu, chování, fyzických, fyziologických a obdobných znaků určité osoby s konkrétním časem a prostorem, představuje sbírku osobních informací, které se váží ke snímané osobě. Jejich vyhodnocením může dojít k identifikaci subjektu údajů.

[37] Stěžovatel opakovaně zdůrazňuje, že v souvisejícím trestním řízení se nepodařilo dvě osoby pro účely jejich trestní odpovědnosti ztotožnit. S tím lze sice souhlasit, nelze z toho však vyvozovat větší závěry ve vztahu k aplikovatelnosti zákona o ochraně osobních údajů. Ztotožnění zobrazených osob nebude vždy možné, například z důvodu maskování těchto osob nebo negativních pozorovacích podmínek (noc, mlha atp.). Jen proto, že v některých případech kamera nezachytí osobu tak, aby jí bylo možno ztotožnit, však nebude obecně vyloučena aplikovatelnost zákona o ochraně osobních údajů. Pokud by snad kamera nebyla s to zachytit identifikovatelným způsobem žádnou osobu, bylo by nesmyslné, aby si jí stěžovatel vůbec pořizoval a více než půl roku jí provozoval za účelem ochrany vlastního majetku.

[38] Obdobně uvedl zdejší soud již v rozsudku ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011 - 56, ve věci *Evropský investiční holding*, že účelem dohledu pomocí videokamer „je právě identifikace osob zachycených na záznamu ve všech případech, kdy to správce pokládá za nezbytné. Celý systém jako takový se proto musí považovat za zpracovávání údajů o identifikovatelných osobách, i když např. některé natočené osoby v praxi identifikovatelné nemusí být.“

[39] Shodný závěr ostatně zaujal v této věci i Soudní dvůr, který v rozhodnutí *Ryneš* jasně uvedl, že „[m]onitorování prostřednictvím obrazového záznamu zachycujícího osoby, ke jakému docházelo ve věci v původním řízení, ukládaného formou nekonečné smyčky do nabívacího zařízení, a sice na pevný disk, přitom představuje v souladu s čl. 3 odst. 1 směrnice 95/46 automatizované zpracování osobních údajů“ (bod 25).

[40] Námitka tedy není důvodná.

V.B. *Vytýkaná vada řízení před soudem*

[41] Stěžovatel dále namítal, že řízení před soudem trpí jinou vadou, neboť teprve městský soud zdůvodnil, proč záznam stěžovatele obsahuje osobní údaje. Tím prý ale překročil svou roli v rámci správního soudnictví a učinil skutková zjištění, která žalovaný ze shodného záznamu neučinil.

[42] Nejvyšší správní soud shledává i tuto kasační námitku nedůvodnou.

[43] Skutkové zjištění, které městský soud z pořízeného videozáznamu učinil, nemůže založit stěžovatelem namítanou vadu řízení. To ze dvou hlavních důvodů.

[44] *Za první*, pro posouzení otázky, zda stěžovatel kamerovým systémem osobní údaje zpracovával či nikoliv, je v zásadě bez významu, zda právě ten či onen záznam obsahuje osobní údaje konkrétních osob (srov. výše body [37] a [38]). *Za druhé*, městský soud jednal v mezích zákona a nijak nepřekročil svoji roli v rámci správního soudnictví. Postupoval v souladu s § 77 s. ř. s., podle něhož soud může zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem. Tato norma zakládá pravomoc soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel. Pokud soud dokazování doplňuje, tedy provádí důkazy nové, v předchozím řízení neprovedené, musí dbát především na to, aby nově provedené důkazy směřovaly k objasnění skutkového stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Rovněž musí zvažovat rozsah doplňování dokazování, aby svou činností nenahrazoval činnost správního orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS).

[45] Z uvedeného plyne, že nedostatky v odůvodnění svého rozhodnutí nemůže správní orgán zhojit vyjádřeními a důkazními návrhy podanými v průběhu soudního řízení (shodně rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003-58, a konstantní judikatura). V daném případě se však o žádné nedostatky odůvodnění rozhodnutí žalovaného nejedná. Městský soud předně vyšel z přezkoumatelné argumentace žalovaného. Dále se snažil k žalobní námitce co nejjednodušším a zcela srozumitelným způsobem na stěžovatelem použitým příkladem „ukázat“, že z dat kamerového systému bylo možné snadno rozeznat konkrétní osobu (zde stěžovatelova souseda).

V.C. *Zpracování osobních údajů výlučně pro osobní potřebu*

[46] Stěžovatel dále tvrdí, že městský soud měl posoudit zpracovávání osobních údajů prováděné stěžovatelem jako „zpracovávání osobních údajů fyzickou osobou výlučně pro osobní potřebu“ (§ 3 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů). Proto neměl být zákon o ochraně osobních údajů na věc vůbec aplikován. Pokud tvrdí žalovaný opak, je jeho názor v přímém rozporu s jinými názory veřejně prezentovanými právě žalovaným.

[47] Uvedenou námitku rozdělil Nejvyšší správní soud do dvou částí. Předně zvážil, zda je důvod aplikovat na věc výjimku podle § 3 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů. Dále pak zvážil, zda je praxe žalovaného vskutku nekonzistentní, jak tvrdí stěžovatel (viz dále **V.D.**).

[48] První otázku jednoznačně rozřešil Soudní dvůr Evropské unie. Ten ve svém rozhodnutí cit. v bodě [18] shora, odpovídajícím na předběžnou otázku v této věci, dospěl k závěru,

že provozování kamerového systému – při kterém je obrazový záznam zachycující osoby ukládán formou nekonečné smyčky do takového nahrávacího zařízení, jako je pevný disk – umístěného fyzickou osobou na jejím rodinném domě za účelem ochrany majetku, zdraví a života majitelů domu, přičemž takový systém zabírá též veřejné prostranství, nepředstavuje zpracování údajů pro výkon výlučně osobních či domácích činností ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhé odrážky směrnice 95/46/ES. Protože čl. 3 odst. 2 směrnice je předobrazem § 3 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů, je patrné, že výjimka z aplikovatelnosti zákona na stěžovatelovu situaci nedopadá.

[49] Námitka je tedy nedůvodná.

V.D. *Konzistentnost správní praxe žalovaného*

[50] Nejvyšší správní soud dále zvážil, zda byla správní praxe žalovaného skutečně tak roztržštěná, jak tvrdí stěžovatel, respektive pokud byla roztržštěná, jaké dopady to má na nynější kauzu. Podle stěžovatele totiž závěr žalovaného, že kamerový systém stěžovatele neslouží výlučně k uspokojení jeho osobních potřeb, je v rozporu s vlastními, veřejně prezentovanými názory žalovaného.

[51] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pochyby o významu čl. 3 odst. 2 druhé odrážky směrnice 95/46/ES, tedy předobrazu § 3 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů, panovaly též na evropské úrovni. V řízení ve věci *Rynes* před Soudním dvorem měla česká, italská, polská a britská vláda za to, že na tuto věc se uplatní cit. článek směrnice, a tedy směrnice nebude na takto provozovaný kamerový systém vůbec aplikovatelná (bod 42 stanoviska generálního advokáta). Teprve Soudní dvůr tyto pochybnosti odstranil a čl. 3 odst. 2 jasně vyložil.

[52] Česká situace se navíc lišila i od situace v některých jiných členských státech Evropské unie. Český zákon o ochraně osobních údajů je velmi stručný a o kamerových systémech neříká vůbec nic. Neurčitost práva EU, jmenovitě směrnice 95/46/ES, tedy domácí právo nijak nevyjasňuje. Naproti tomu například rakouské právo (spolkový zákon o ochraně osobních údajů, *Bundesgesetz über den Schutz personenbezogener Daten, Datenschutzgesetz 2000 - DSG 2000*, ze dne 17. 8. 1999, BGBl. I Nr. 165/1999, v platném znění)¹ je detailní a regulaci kamerových systémů věnuje celou jednu samostatnou část (část 9a, §§ 50a a násl.). Ostatně asi i proto měla rakouská vláda v otázce výkladu čl. 3 odst. 2 druhé odrážky směrnice 95/46/ES jasno, a na rozdíl od české vlády a několika dalších vlád zastávala názor o aplikovatelnosti směrnice na tyto typové situace (viz bod 42 stanoviska generálního advokáta Jääskinena). Rovněž německý spolkový zákon o ochraně údajů ze dne 14. 1. 2003 (*Bundesdatenschutzgesetz*, ze dne 14. 1. 2003, BGBl. I s. 66, v platném znění)² na pozorování veřejně přístupných míst kamerovými systémy výslovně pamatuje, a to v § 6b.

[53] Čelil-li tedy stěžovatel nejasné zákonné normě, která měla svůj předobraz v obsahově neurčité normě práva EU, na jejíž výklad panoval rozpor mezi jednotlivými členskými státy Unie, bylo důležité, aby na vnitrostátní úrovni tuto nejasnost odstranila konzistentní praxe žalovaného. Jak zdejší soud vysvětlí dále, správní praxe žalovaného má k jednoznačnosti velmi daleko.

[54] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem v tom, že právní názor vyjádřený v rozhodnutí žalovaného, v rozhodnutí jeho předsedy i v rozsudku městského soudu je v přímém rozporu s jinými navenek prezentovanými názory žalovaného. Daný rozpor se týká výkladu a aplikace § 3 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů, konkrétně pojmu „výlučně pro osobní

¹ Dostupný v německo-anglické bilingvální verzi na https://www.ris.bka.gv.at/Dokumente/ErV/ERV_1999_1_165/ERV_1999_1_165.html.

² Dostupný na http://www.gesetze-im-internet.de/bdsg_1990/BJNR029550990.html

potřebu”. Pokud se žalovaný vyjádřil, že stěžovatelem uvedené citace jsou vytržené z kontextu, Nejvyšší správní soud tyto citace doplňuje, vysvětluje a zasazuje do konkrétní aplikační praxe žalovaného.

[55] Policie ČR, Okresní ředitelství Třebíč, dne 28. 11. 2007 zformulovala dotaz, zda provoz kamerového systému stěžovatele spadá do působnosti zákona o ochraně osobních údajů, a zda je provozován legálně. Základní charakteristiky a funkce, i to jakou lokalitu předmětný kamerový systém snímá, popsala policie shodně, jak je uvedeno v bodě [29] tohoto rozsudku. Žalovaný ve své odpovědi ze dne 18. 12. 2007, sepsané vedoucím samostatného oddělení registračního (příloha 1, s. 9 správního spisu), k dopisu uvádí:

„Kamerový systém způsobem, jaký je popsán ve Vašem dopisu, provozovat z pohledu a ve smyslu [zákona o ochraně osobních údajů] lze. Takto provozovaný kamerový systém sám o sobě nepodléhá režimu [zákona o ochraně osobních údajů], jelikož se jedná o zpracování osobních údajů pro osobní potřebu ve smyslu § 3 odst. 3 [zákona o ochraně osobních údajů]. Co se týče Vámi popsaného skutkového stavu, pak lze konstatovat, že občan registrační povinnost dle [zákona o ochraně osobních údajů] neměl. Tato povinnost mu vznikla až v okamžiku, když došlo k předání kamerového záznamu České televizi, a to pouze za podmínky, že na záznamu předaného České televizi byly zachycené osoby identifikovatelné ve smyslu § 4 písm. a) [zákona o ochraně osobních údajů]. Ve chvíli předání takového záznamu se působnost [zákona o ochraně osobních údajů] začala na občana vztahovat.“
(zvýraznění přidal NSS)

[56] V tomto stanovisku tedy žalovaný dovodil aplikovatelnost zákona o ochraně osobních údajů nikoliv z toho důvodu, co stěžovatel nahrával, ale proto, co se záznamem dělal posléze. Klíčovou věcí mělo být dle žalovaného předání záznamu České televizi. Samotné provozování kamerového systému nebylo podřaditelné pod režim zákona o ochraně osobních údajů.

[57] V prvostupňovém rozhodnutí v této věci ze dne 4. 8. 2008 žalovaný naproti tomu píše:

„Správní orgán považuje za určující, je-li zpracování osobní potřebou ve smyslu [zákona o ochraně osobních údajů] či nikoliv, to, zda jej lze považovat za legální (tzn., zda je v souladu s dalšími právními předpisy) a zda je stanovený účel legitimní, tj. zejména tedy při jejím plnění nesmí docházet k neoprávněnému zásahu do práv jiných osob. Ochrana vlastního majetku je přitom účelem nepochybně legitimním. Současně ovšem § 12 odst. 1 [starého občanského zákoníku], stanoví, že obrazové snímky a obrazové záznamy týkající se fyzické osoby nebo jejích projevů osobní povahy smějí být pořízeny nebo použity jen s jejím svolením; svolení není dle § 12 odst. 2 a 3 [starého občanského zákoníku] třeba, použijí-li se k úředním účelům na základě zákona, pro vědecké a umělecké účely, a pro tiskové, filmové, rozhlasové a televizní zpravodajství. V daném případě je zjevné, že pořizování obrazových záznamů osob z veřejně přístupného místa (ulice) je v rozporu s [občanským zákoníkem], neboť obviněný jej prováděl bez souhlasu monitorovaných osob, a nelze jej tedy považovat za legální činnost. V souladu se shora uvedeným proto správní orgán dospěl k závěru, že předmětné zpracování osobních údajů není zpracováním prováděným pro osobní potřebu obviněného [...].“

[58] V tomto rozhodnutí tedy žalovaný naopak dovozuje aplikovatelnost zákona o ochraně osobních údajů již jen proto, co stěžovatel dělal – nahrával osoby na veřejně přístupném místě. Klíčovým důvodem aplikovatelnosti zákona o ochraně osobních údajů pak měl být rozpor aktivity stěžovatele s občanským zákoníkem (tehdy platným § 12 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění do 31. 12. 2013).

[59] Rozpory v názorech žalovaného lze zasadit i do širšího kontextu, a to ukázkou dalších, navenek projevovaných právních závěrů. Z dále uvedeného plyne, že nekonzistence ve výkladu § 3 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů nebyla jen chvilkovou záležitostí let 2007 a 2008, ale pokračovala a gradovala v dalších letech.

[60] Ve výroční zprávě za rok 2008, s. 42, tedy za rok, ve kterém rozhodl v této věci v prvním stupni, žalovaný uvádí:

„Na provozovatele kamerového systému se zákon o ochraně osobních údajů vztahuje za předpokladu, že systematicky zpracovává získávané informace ve smyslu § 4 písm. e) tohoto zákona. Je tomu tak vždy, když [...] dochází k systematickému shromažďování snímků osob nacházejících se v určitém časovém úseku v monitorovaném prostoru. V uvedených souvislostech lze nadto vyslovit i jistou presumpci dalšího využívání těchto záběrů; v opačném případě (pokud by záběry neměly být nijak využívány) by záznamové zařízení postrádalo jakýkoli smysl.“

[61] Zde tedy žalovaný dovozuje působnost zákona o ochraně osobních údajů, pravděpodobně s ohledem na to, že kamerovým systémem shromážděné záběry budou dále použity.

[62] Tento závěr je nicméně v naprostém rozporu s jinou, stěžovatelem opakovaně citovanou, výroční zprávou za rok 2011. V ní na s. 28 žalovaný říká:

„Podle § 3 odst. 3 se zákon o ochraně osobních údajů nevztahuje na zpracování osobních údajů, které provádí fyzická osoba výlučně pro osobní potřebu. Typickým příkladem je využití kamerových systémů k ochraně vlastního majetku, nejčastěji soukromých domů. Ochrana soukromého majetku je nezadatelné ústavní právo každého občana. Úřad však nemůže nahrazovat působnost orgánů činných v trestním řízení, občanskoprávních soudů ani věcně příslušných správních orgánů mj. proto, že není vybaven kompetencemi ke vstupu do soukromého obydlí a ke kontrole z něho pořízených kamerových záznamů. Vzhledem k uvedenému Úřad deklaruje, že nadále nebude řešit sousedské spory typu: Policie ČR postoupila městskému úřadu oznámení o spáchání přestupku, kterého se měla dopustit fyzická osoba tím, že dlouhodobě natáčela videokamerou a mobilním telefonem svého souseda na jeho pozemku, a městský úřad oznámení dále postoupil Úřadu. Potenciální pachatel přestupku zaslal Úřadu mnohostránkovou stížnost na oznamovatele, který využívá kamerový systém k monitorování jeho pozemku, a veřejné cesty, o jejíž vlastnictví vedou obě strany několikaletý spor a pořízené záznamy využívají jako důkazní prostředky.“

(zvýraznění přidal NSS)

[63] V roce 2011, za naprosto nezměněného právního stavu, tedy žalovaný dokonce tvrdí, že snímání veřejné cesty kamerovým systémem nepodléhá působnosti zákona o ochraně osobních údajů vůbec, a to s odkazem na jeho § 3 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů. V témže roce probíhá řízení před městským soudem o žalobě stěžovatele, kde žalovaný hájí diametrálně odlišný právní názor.

[64] Ze všech výše citovaných právních názorů, konstatování a správní praxe Nejvyšší správní soud dovozuje naprostou rozpornost a nesrozumitelnost dosavadní praxe žalovaného při výkladu a aplikaci § 3 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů. Schizofrenně působící právní názor žalovaného založil situaci, v níž dle jeho libovůle zcela nepředvídatelně docházelo k aplikaci nebo neaplikaci § 3 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů.

[65] Zatímco ve své odpovědi na dopis policie ze dne 28. 11. 2007 (viz bod [55] shora) žalovaný uvádí, že kamerový systém provozovaný stěžovatelem nepodléhá režimu zákona o ochraně osobních údajů, jelikož *se jedná o zpracování osobních údajů výlučně pro osobní potřebu*, ve svém rozhodnutí ze dne 4. 8. 2008 *neshledal* zpracování stěžovatele za zpracování dle § 3 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů *vylučně pro osobní potřebu*. Žalovaný měl přitom vždy k dispozici stejné technické parametry, informace o nastavení kamerového systému, popis snímaného prostoru a kvalifikaci účelu zpracování. Jen pro pořádek zdejší soud připomíná, že snímání vchodu protějšího domu nehrálo při ne/aplikaci § 3 odst. 3 žádnou roli.

[66] Zdejší soud neshledává ani žádný rozdíl ve věci stěžovatele, který svým kamerovým systémem systematicky a automatizovaně snímá prostor veřejné ulice a vchod do obytného domu stojícího naproti, a skutkovým stavem vylíčeným ve výroční zprávě za rok 2011 (viz bod [62] shora). Obě zpracování přitom sloužila k srovnatelnému účelu (ochrana majetku a zdraví ve věci stěžovatele, majetkoprávní spory ve věci uváděné ve výroční zprávě za rok 2011). Zdejšímu

soudu proto není zřejmé, kdy provozování kamerového systému k ochraně majetku bylo dle žalovaného zpracováním „výlučně pro osobní potřebu“, a kdy naopak nebylo. Důvody a argumenty, o které by se žalovaný opíral při provedení té či oné subsumpce, se zdejšímu soudu nepodařilo zjistit, a to ani z výroční zprávy za rok 2008 ani za rok 2011.

[67] Nezbyvá proto než konstatovat, že rozhodování v těchto typových věcech bylo nepředvídatelné a svévolné. Žalovaný se sám dle své libovůle rozhodoval, které konkrétní zpracování osobních údajů za pomoci kamerového systému pro účely ochrany majetku pod § 3 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů podřadí, a které nikoliv.

[68] Právě uvedené mělo fatální dopad na právní jistotu stěžovatele. Stěžovatel s ohledem na nejasnost právní úpravy a naprosto nekonzistentní praxi žalovaného nemohl dost dobře předem určit, zda jeho počínání je zákonem dovolené či naopak zakázané. Podle čl. 7 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *nikdo nesmí být odsouzen za jednání nebo opomenutí, které v době, kdy bylo spácháno, nebylo podle vnitrostátního nebo mezinárodního práva trestným činem*. „Trestný čin“ upravený Úmluvou má vůči kategoriím domácího práva autonomní povahu, a je nesporné, že na stěžovatele aplikovaný přestupek je „trestným činem“ ve smyslu čl. 7 odst. 1 (k tomu obecně srov. rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2006, čj. 4 As 2/2005-62, č. 847/2006 Sb. NSS, příp. *Engel a další proti Nizozemsku*, rozsudek ESLP, 8. 6. 1976, č. 5100/71 až 5102/71, 5354/72 a 5370/72, k dopadům čl. 6 a 7 Úmluvy na řízení o přestupku, kde byl pachatel potrestán pokutou ve srovnatelné výši, srov. zejména rozsudky ESLP ve věcech *Kadubec proti Slovensku*, 2. 9. 1995, č. 27061/95 a *Lauko proti Slovensku*, 2. 9. 1995, č. 26138/95).

[69] Požadavek Úmluvy se nicméně nevyčerpává jen tím, že postihnutí protiprávního jednání má základ v zákoně. Zákony mohou a často musí být formulovány abstraktně, aby se vyhnuly příliš rigidní aplikaci a aby se mohly přizpůsobit měnícím se okolnostem. Výklad a předvídatelnost takových právních textů pak logicky závisí na praxi (viz *Cantoni proti Francii*, rozsudek velkého senátu ESLP, 15. 11. 1996, č. 17862/91, § 31). Zákon společně se správní a justiční praxí jej vykládající tvoří tzv. „zákon v materiálním smyslu“, jehož předvídatelnost je pro trestní sankci klíčová. Nejvyšší správní soud připouští, že obecně formulované zákony vytváří určité šedé zóny na okrajích jejich definice. Judikatura ESLP přitom jasně říká, že pochyby ohledně hraničních případů samy o sobě nestačí k tomu, aby dané ustanovení učinily neslučitelným s čl. 7, pokud se takové ustanovení jeví být dostatečně jasné ve velké většině případů (viz *Cantoni proti Francii*, § 32 a násl.). V nynějším případě však správní praxe aplikující § 3 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů odňala tomuto ustanovení určitost v naprosto běžných a rutinně se vyskytujících situacích. Až do konce roku 2014 totiž nebylo vůbec jasné, zda český zákon dopadá na tak obvyklé situace, jako byla instalace kamerového systému snímajícího veřejné prostranství za účelem ochrany majetku a jiných hodnot majitele rodinného domu.

[70] Kasační námitka je tedy důvodná; postih stěžovatele nebyl založen na zákoně v materiálním slova smyslu, a proto byl tento postih v rozporu s čl. 7 odst. 1 Úmluvy.

[71] Nejvyšší správní soud nad rámec nezbytně nutného poznamenává, že žalovaný dokonce i v těch případech, kde vyložil § 3 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů „správně“ (tedy v souladu s názorem Soudního dvora), argumentoval nesprávnými důvody. Z hlediska práva EU je nerozhodné, jak správce nebo zpracovatel s osobními údaji naloží, zda je zpřístupní třetím osobám, zda se tak stane po právu či proti právu. Je evidentní, že Soudní dvůr zvolil ve svém rozhodnutí objektivní standard – rozhodující pro aplikaci výjimky z dopadu směrnice, a tedy i českého zákona, je charakter a způsob zpracování, nikoliv jeho motivace (viz pasáž rozsudku *Ryneš* cit. v bodě [48] shora). Jak lapidárně řekl generální advokát Jääskinen ve svém stanovisku

v této věci ze dne 10. 7. 2014, „[n]ásledné použití zaznamenaného obrazového materiálu proto podle mého názoru nemůže být rozhodující pro řešení otázky samotné použitelnosti uvedené směrnice. Právní kvalifikace kamerového sledování prováděného F. Rynešem se nemůže lišit podle toho, zda byl obrazový materiál později zničen, anebo uchován“ (bod 20 stanoviska).

[72] Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí ani se závěrem městského soudu, vysloveným v napadeném rozsudku, který jako klíčový důvod pro neaplikaci výjimky uvedené v § 3 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů dovodil, že toto ustanovení nebylo aplikovatelné již jen proto, že stěžovatel shromažďoval údaje za účelem jejich dalšího předání policejním orgánům. Monitorování kamerovým systémem za účelem ochrany majetku, zdraví a života bezesporu splňuje svůj smysl jen tehdy, pokud správce pořizuje záznam za účelem vyhotovení důkazního materiálu, kterým by identifikoval potenciálního pachatele trestného činu a sloužil by tak k jeho potrestání. Pokud shromážděný záznam obsahuje fakta o trestném činu, je přirozené, že jej stěžovatel předá orgánům činným v trestním řízení. K předání osobních údajů získaných kamerovým systémem pro účely trestního řízení existuje zákonné zmocnění – viz § 89 odst. 2 trestního řádu, podle něhož za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci [ve vztahu k audiovizuálním nahrávkám kamerových systémů srov. usnesení NS ze dne 3. 6. 2009, sp. zn. 3 Tdo 593/2009, č. 22/2010 Sb. rozh. tr., respektive nálezy ÚS ze dne 4. 11. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1526/08 (N 188/51 SbNU 301) nebo usnesení ÚS ze dne 8. 2. 2010, sp. zn. IV. ÚS 2425/09 (U 4/56 SbNU 841)]. V každém případě tyto otázky nejsou pro aplikovatelnost § 3 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů relevantní.

V.E. *Výklad § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů*

[73] Nejvyšší správní soud vyložil, že je nepochybné, že stěžovatel zpracovával osobní údaje podle § 3 odst. 1, 2 a § 4 písm. a) a e) zákona o ochraně osobních údajů. Provoz kamerového systému byl proto podmíněn souhlasem subjektu údajů tak, jak to stanoví § 5 odst. 2 věta první zákona o ochraně osobních údajů.

[74] Stěžovatel nicméně tvrdí, že i kdyby snad byla dovozena aplikovatelnost zákona o ochraně osobních údajů, a i kdyby snad proto byl považován za správce osobních údajů, je třeba na jeho věc aplikovat výjimku z povinnosti zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů, a to dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona, neboť provozování kamerového systému bylo *nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce*; účelem zpracování byla totiž ochrana jeho majetku a zdraví, jakož i jeho rodiny. Stěžovatel má za to, že svým kamerovým systémem nezaznamenával nic, co by mohlo být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života [§ 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů]. Nesnímal nic ze soukromého života subjektů, jednalo se jen o záznamy z veřejného prostranství. Právní názor městského soudu, že výjimka zakotvená v § 5 odst. 2 písm. e) nebyla v případě stěžovatele splněna, se zakládá na nesprávném výkladu zásady proporcionality. Ve svém vyjádření k rozsudku Soudního dvora dále odkazuje zejména na jeho bod 34, podle něhož při uplatňování směrnice je třeba zohlednit oprávněné zájmy správce spočívající mimo jiné, stejně jako ve věci v původním řízení, v ochraně majetku, zdraví a života tohoto správce a jeho rodiny.

[75] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že zákon zásadně vyžaduje souhlas subjektu údajů se zpracováním údajů (§ 5 odst. 2 věta první zákona o ochraně osobních údajů). V daném případě je evidentní, že souhlas osob snímaných na veřejném prostranství není možné objektivně získat, neboť množina takovýchto osob je neurčitá a jejich identitu nelze paušálně předem vůbec určit. Uvedený zákon nicméně dále v § 5 odst. 2 věta druhá připouští řadu výjimek z povinnosti souhlasu.

[76] Stěžovatel se konkrétně dovolává výjimky uvedené v § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, podle níž bez souhlasu subjektu údajů může správce údaje zpracovávat, *pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.*

[77] Žalovaný odmítl aplikovat § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů s tím, že kamera zabírala rovněž vstupní dveře protějšího domu. Dle žalovaného se proto jednalo o tak závažný zásah do práv třetích osob, tj. obyvatelů a návštěvníků tohoto domu, který bez dalšího vylučoval aplikaci § 5 odst. 2 písm. e). Žalovaný tedy vyložil § 5 odst. 2 písm. e) *in fine* tak, že *jakékoliv* snímání vchodových dveří jiného domu je bez dalšího v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života. Takováto úvaha je nicméně podle zdejšího soudu jednak neúnosně zkratkovitá, jednak je nesprávným výkladem § 5 odst. 2 písm. e) *in fine*.

[78] Smysl a účel § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů lze vyvodit již z odůvodnění směrnice 95/46/ES. Podle ní *jakékoli zpracování osobních údajů musí být prováděno zákonným a korektním způsobem vůči dotčeným jednotlivcům*, musí se zejména *týkat údajů přiměřených, podstatných a v množství úměrném účelům zpracování; že tyto účely musí být výslovné a legitimní a musí být stanoveny při sběru údajů; účely zpracování údajů následujícího po jejich sběru nesmějí být neslučitelné s původně stanovenými účely* (bod 28 odůvodnění směrnice). Zpracování osobních údajů musí být, aby bylo zákonné, také prováděno se souhlasem subjektu údajů, ledaže je takové zpracování *nezbytné pro výkon právního zájmu fyzické či právnické osoby za podmínky, že zájmy nebo práva a svobody subjektu údajů nejsou převažující* (bod 30 odůvodnění směrnice). Je tedy třeba spravedlivě zhodnotit každou konkrétní situaci, která se týká zpracování osobních údajů, a to tak, aby byla zachována spravedlivá rovnováha mezi jednotlivými základními právy.

[79] Ostatně přesně k tomu vyzývá rovněž Soudní dvůr, který v bodě 34 rozsudku ve věci stěžovatele jasně řekl, že při uplatňování ustanovení směrnice 95/46/ES je třeba „*případně zohlednit, zejména v souladu s čl. 7 písm. f), čl. 11 odst. 2 a čl. 13 odst. 1 písm. d) a g) uvedené směrnice, oprávněné zájmy správce spočívající mimo jiné, stejně jako ve věci v původním řízení, v ochraně majetku, zdraví a života tohoto správce a jeho rodiny.*“ Není přitom pravda, jak podsouvá Soudnímu dvoru žalovaný, že by Soudní dvůr neznal všechna relevantní fakta, respektive že by mu snad zdejší soud „zatajil“, že stěžovatel zabíral kamerou i vstup do cizího domu. Opak je pravdou; Soudní dvůr i generální advokát s touto informací opakovaně pracují. Tuto skutečnost Soudní dvůr uvádí v popisu skutkového stavu, a to v bodě 13 druhá věta svého rozsudku: „*Kamera byla napevno zabudovaná, bez možnosti otáčení, a snímala vstup do tohoto domu, veřejnou ulici a vstup do protějšího domu.*“ Stejná informace se objevila v usnesení zdejšího soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 113/2012 - 59, v bodě 2; hovoří o ní, dokonce opakovaně, též generální advokát ve svém stanovisku (bod 12, bod 30 atd.). Zdá se tedy, že se žalovaný doposud neseznámil s celým textem rozsudku Soudního dvora ani se stanoviskem generálního advokáta.

[80] Zpracování osobních údajů prováděné stěžovatelem je tak třeba hodnotit dle zásady proporcionality. V tomto případě jde o posouzení konfliktu jednoho ze základních práv garantovaných Listinou základních práv a svobod, tedy práva na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1 Listiny, čl. 10 Listiny), na straně jedné, a ochrany života a majetku správce kamerového systému (čl. 6 odst. 1 a čl. 11 odst. 1 Listiny), na straně druhé. Základní právo stojící na straně stěžovatele se prolíná s ústavně chráněným zájmem společnosti na ochraně před deliktním jednáním a na tom, aby tato jednání byla odhalena a potrestána.

[81] Princip proporcionality přikazuje, aby v každém konkrétním případě došlo jen k takovému omezení práva, které je nutné, a které lze spravedlivě požadovat tak, aby byl ještě naplněn účel omezení (ochrana majetku, zdraví a života). Dnes již ustálená judikatura Ústavního soudu jasně stanoví, že při posuzování možnosti omezení základního práva či svobody ve prospěch jiného základního práva, respektive svobody, lze stanovit tyto podmínky, za jejichž splnění má prioritu jedno základní právo či svoboda: „První podmínkou je jejich vzájemné poměrování, druhou je požadavek šetření podstaty a smyslu omežovaného základního práva resp. svobody (čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Vzájemné poměrování ve vzájemné kolizi stojících základních práv a svobod spočívá v následujících kritériích: Prvním je kritérium vhodnosti, tj. odpověď na otázku, zdali institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva). [...] Druhým kritériem poměrování základních práv a svobod je kritérium potřebnosti, spočívající v porovnávání legislativního prostředku, omezujícího základní právo resp. svobodu, s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod. [...] Třetím kritériem je porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv“ [nález ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94 (N 46/2 SbNU 57; 214/1994 Sb.), Použití důkazu anonymního svědka v rámci trestního řízení].

[82] *Kritérium vhodnosti* určuje, zdali opatření, omezující základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl. Stěžovateli lze přiznat, že jím provozovaný kamerový systém je vhodným prostředkem, který ho může ochránit před útoky na jeho obydlí, majetek, zdraví a život. Samotný kamerový systém nedokáže zabránit v dokonání konkrétního činu případného pachatele, podstatou jeho činnosti je však vyhotovit záznam takového jednání, který následně může vést k jeho identifikaci a posléze eventuálně i k odsouzení. Tím bude zamezeno v pokračování této trestné nebo jiné protiprávní činnosti. Kamerové systémy představují rovněž významný odstrašující prvek: je-li si delikvent vědom toho, že jeho jednání je snímáno, je dost pravděpodobné, že se zakázaného jednání vůbec nedopustí.

[83] *Kritérium potřebnosti* porovnává stěžovatelem zvolený prostředek k ochraně jeho základních práv s jinými v úvahu připadajícími opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, respektive zasahujícími do konfliktních práv v menší míře. Stěžovateli lze přiznat, že jím provozovaný kamerový systém byl pro dosažení ochrany majetku, zdraví a života stěžovatele i jeho rodiny v porovnání s jinými v úvahu přicházejícími prostředky potřebný. Zdejší soud přitom vycházel z tvrzení stěžovatele, která nebyla v rámci celého řízení zpochybněna.

[84] Stěžovatel důsledně dbal principu proporcionality v jeho kritériu potřebnosti. Nejprve řešil svou situaci, plnou opakovaných a systematických útoků na majetek, zdraví a život svůj a své rodiny opatřeními nezasahujícími základní práva jiných subjektů. Po útocích v červnu roku 2005 nechal okenní tabule svého domu osadit bezpečnostním sklem a nad okno nechal namontovat atrapu bezpečnostní kamery s pohybovým čidlem, které rozsvěcovalo halogenový reflektor. Tři týdny na to byl spáchán další útok, kdy byla tabule s bezpečnostním sklem proražena. Na to nechal stěžovatel zvýšit ochrannou zeď v zadní části domu o cca. 90 cm, zároveň před okno nechal namontovat těžkou žaluzii, kterou po setmění stahoval. Poté došlo k fyzickému napadení stěžovatele a ke třem dalším průstřelům okenních tabulí. V jednom případě seděla v době útoku celá rodina u stolu v jídelně a lze hovořit o skutečném štěstí, že střela nikoho nezasáhla. Ani jeden z výše uvedených útoků nebyl Policíí ČR došetřen, nikdo nebyl z daných útoků obviněn. Stěžovatel se teprve poté rozhodl nechat si na dům nainstalovat průmyslovou kameru se záznamem. V pořadí šestý průstřel okna byl tímto kamerovým systémem zaznamenán a v konečném důsledku vedl poprvé v dlouhé historii útoků k obvinění konkrétní osoby ze spáchání trestného činu výtržnictví proti majetku stěžovatele. Vysvětlení stěžovatele, proč kamera zabírala ulici i vchod do protějšího domu, je přitom naprosto logické: pokud by byla kamera „sklopena“ a zabírala například jen obvodovou zeď stěžovatelova domu, funkce kamery

by se mýjela svým účinkem, neboť by potencionalního útočníka nikdy nezaznamenala. Pokud žalovaný „radí“ stěžovateli opak, je to smutný důkaz toho, že je naprosto odtržen od realit běžného života.

[85] Soud zdůrazňuje, že stěžovatel provozoval svůj kamerový systém v důsledku konkrétního a skutečného ohrožení. Opakovaně byly páčány útoky na jeho osobu, obydlí, majetek, rodinu, zdraví a život. V každém případě se jedná o policejně zdokumentované případy, což žalovaný ani nepochybně. Zpracování osobních údajů tak nesloužilo k odvrácení hypotetické a nepravděpodobné hrozby, která by snad mohla za neurčitých okolností někdy v budoucnu nastat, ale k identifikaci konkrétního pachatele a odvrácení skutečného ohrožení. Je rovněž zjevné, že kamerový systém byl viditelně umístěn na domě stěžovatele a nedocházelo tak k utajenému snímání.

[86] Žalovaný musí při posuzování obdobných případů, kde shromažďování osobních údajů zasahuje do soukromí třetích osob, brát vždy do úvahy, zda instalace a provozování kamery je prevencí před útoky, které v tomto místě hrozí, případně zda snad dokonce představuje reakci na opakované útoky na majetek či jiné ústavně chráněné hodnoty, či naopak zda osoba instaluje kamerový systém z obavy před protiprávní činností, která je však hypotetická a s ohledem na všechny okolnosti spíše nepravděpodobná či iluzorní.

[87] Situace v nynější kauze byla zcela extrémní. Stěžovatel zcela nepříjemně trpěl po dobu několika let útoky na svou osobu, rodinu a majetek. Přitom během celé této doby využil všech jemu dostupných prostředků nezasahujících do práv a svobod jiných osob za účelem ochrany svých práv, a to zcela bezvysledně. Teprve záznam z kamerového systému umožnil obvinění konkrétní osoby, proto lze na instalovanou kameru na domě stěžovatele nahlížet jako na potřebnou v porovnání s jinými (stěžovatelem ostatně bezvysledně využitými) opatřeními. Žádná jiná, do práv na soukromí třetích osob méně invazivní varianta neexistovala, pomine-li soud varianty neúnosně drahé (např. placení si soukromé bezpečnostní služby, což je u normálních smrtelníků vyloučeno již jen pro nákladnost takové služby).

[88] Konečně třetí *kritérium porovnání určuje závažnost obou v kolizi stojících práv*. Hlavní otázkou posouzení tak bude, zda a jak intenzivně zasahoval zpracováváním osobních údajů stěžovatel do *soukromého a osobního života* jiných lidí [§ 5 odst. 2 písm. e) věta za středníkem zákona o ochraně osobních údajů]; čím více osobních dat z intimní sféry cizích lidí bude zpracovávat, tím přísnější budou nároky kladené na provoz kamerového systému. Nejvyšší správní soud tak přistoupil ke zhodnocení konfliktu obou práv a dospěl k závěru, že stěžovatel provozoval svůj kamerový systém v souladu s § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů; za přestupek podle § 44 odst. 2 písm. e) tohoto zákona tak neměl být sankcionován, a to z následujících důvodů.

[89] Dle názoru Nejvyššího správního soudu byl stěžovatelem snímán jen veřejný prostor, a to v efektivní míře a rozsahu. Jak uvádí rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010 - 68, č. 2518//2012 Sb. NSS, „*běžný provoz bezpečnostních kamer sám o sobě, ať už na ulici nebo ve veřejných prostorách, jako jsou obchodní centra nebo policejní stanice, neaktivuje užití čl. 8 Úmluvy, neboť slouží legitimnímu a předvídatelnému účelu. [...] Důležitým faktorem pro posouzení toho, zda je určitá skutečnost chráněna čl. 8 Úmluvy, je pak i posouzení, nakolik je daná aktivita významovaná osobou veřejná, respektive veřejnosti přístupná; obecně platí, že dle ESLP nelze o existenci soukromí na ulicích (jak je tomu i v nyní posuzovaném případě) prakticky hovořit*“.

[90] Stěžovatel snímal část ulice, která je nepochybně veřejným prostranstvím. Současne snímal také vchod do protějšího domu, což dokazuje i záznam uložený ve spise. Co se týče vstupu, je nutno rozlišovat vstup do bytu nebo vstup přímo do obydlí na straně jedné, a vstup

do bytového domu z veřejné ulice, který je přístupný širší veřejnosti, a který vede do společných prostor, kde se bezprostředně nachází schránky, schodiště atd., na straně druhé. Požadavky na snímání vstupu do obydli budou jistě přísnější než požadavky na snímání vstupu do společných prostor bytového domu, který zdaleka svým adresátům neposkytuje takovou míru soukromí.

[91] Jak vyplývá z pořízeného záznamu, přízemí protějšího domu tvoří nebytové prostory, mající charakter výkladů (slouží k provozu kavárny a obchodu). Uprostřed snímaného domu se nachází vchod, který slouží ke vstupu do vnitřního dvora obytného domu, nikoliv ke vstupu do konkrétního bytu nebo obydli. Nemůže tedy jít o výsostně intimní nebo osobní prostor obyvatel tohoto obytného domu, který by byl srovnatelný se vstupem do bytu nebo obydli.

[92] Kamerový systém byl nastaven efektivně, snímal tu část veřejného prostranství, z níž vycházely útoky na dům stěžovatele. Sklopení nebo zmenšení úhlu snímání by mělo za následek zbytečnost provozovaného systému, neboť ten by nebyl vůbec schopen zachytit případné útoky. Nastavení kamery, která snímá veřejný prostor, musí umožnit dosažení účelu snímání. Stěžovatel svým kamerovým systémem nepřekročil oblast, která by byla neúměrná ve vztahu k dosaženému cíli (ochrany majetku a tělesné integrity). Snímal přímo tu oblast, ze které vzešly jak předcházející, tak poslední útok. Snímání menší oblasti by se minulo svým cílem, neboť zde bylo evidentní, že pachatelé ostřelovali jeho dům z větší vzdálenosti.

[93] Posledním požadavkem, který zdejší soud shledal rovněž za splněný, je respektování čl. 4 odst. 4 Listiny spočívající v šetření podstaty a smyslu omezovaného základního práva. Svým technickým řešením, přístupem a dalšími výše uvedenými okolnostmi provozoval stěžovatel svůj kamerový systém k účelu stanovenému, legitimnímu, předvídatelnému, a to způsobem, který nezasahoval nepřiměřeně do základních práv a svobod snímaných osob. Při dosažení svého cíle tak šetřil jak podstatu, tak smysl práv (čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny).

[94] Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na rozsudek ze dne 30. 7. 2014, č. j. 3 As 124/2013 - 34 (věc *3 D Production*), kterým prý zdejší soud akceptoval zákaz zpracovávat osobní údaje z kamer sledujících přístupové veřejné komunikace k bytovému domu a dále kamery sledující nadbytečné veřejné prostory přímo nesouvisející s majetkem provozovatele kamerového systému. Nic takového ovšem z rozsudku ve věci *3 D Production* neplyne. Především nutno říci, že kasační stížnost ve věci *3 D Production* namítala vady kontroly ze strany žalovaného, tvrdila, že prostory vůbec nebyly nahrávány, ale toliko průběžně monitorovány, argumentovala neurčitostí vymezení prostor, na kterých nesmí být prováděno kamerové snímání, a konečně tvrdila, že všechny snímané osoby vyslovily se shromažďováním osobních údajů souhlas. Takto vymezeným kasačním námitkám odpovídá i stručný rozsudek Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud však nevyslovil naprosto žádný právní názor o zákonnosti zákazu snímat veřejné komunikace. Správní soudy zásadně hodnotí toliko argumenty snesené žalobou nebo, v případě Nejvyššího správního soudu, kasační stížností. Pokud správní soud nezruší rozhodnutí správního orgánu, činí tak proto, že se neztotožnil s důvody žaloby či kasační stížnosti. Rozhodně to ale neznamená, že by správní soud schválil zákonnost těch částí rozhodnutí správního orgánu, které nebyly kvalifikovaným způsobem zpochybněny.

[95] Žalovaný dále odkazuje na rozsudek ve věci *Evropský investiční holding*, cit. v bodě [38] shora, a rozsudek ve věci téhož stěžovatele ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 As 158/2012 - 49, ve kterých zdejší soud schválil posouzení umístění kamer v prostorách hotelu. Oba judikáty však neobsahují žádné zobecnitelné závěry, které by byly přenositelné z oblasti hotelových kamerových systémů na kamerové systémy používané na rodinných či bytových domech. V obou věcech navíc reagoval Nejvyšší správní soud na test proporcionality provedený žalovaným,

a s tímto testem se ztotožnil. V nyní řešené věci naopak žalovaný provedl test proporcionality zkratkovitě a schematicky, s argumentem, že jakékoliv snímání vchodu do jiného domu je vždy rozporné se zákonem. Proč je takovýto závěr protiústavně paušalizující, zdejší soud vysvětlil shora.

[96] Žalovaný konečně odkazuje na „judikaturu obecných soudů“, konkrétně na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 11. 2009, sp. zn. 24 C 45/2007, který nařídil odstranění kamer umístěných v domě jejich majitelů (rozsudek žalovaný připojil). Pokud tedy dle žalovaného nemohou zasahovat do soukromí obyvatel majitelé domů, tím spíše nemohou obdobným způsobem zasahovat do soukromí obyvatel domů třetí osoby, které k tomuto domu nemají žádný vztah.

[97] Ani s tímto argumentem žalovaného Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 24 C 45/2007 je rozsudkem prvostupňového soudu, nepředstavuje tedy v žádném případě „judikaturu obecných soudů“, jak o ní hovoří žalovaný. Navíc je z jeho odůvodnění zřejmé, že Krajský soud v Brně neaspíroval na nějaké obecnější právní závěry, ale reagoval na individuální jedinečnou skutkovou situaci, ve které nebyli provozovatelé kamerového systému v bytovém domě s to jakkoliv jeho provozování rozumně vysvětlit, respektive ho vysvětlovali způsobem zjevně šikanózním a lživým. Z tohoto rozhodnutí rozhodně neplyne závěr, který v něm mylně hledá žalovaný, totiž že by v bytových domech mohl kdokoliv kdykoliv požadovat odstranění kamerového systému ve společných prostorech domu.

[98] Kasační námitka je tedy důvodná, na věc vskutku dopadá § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, neboť provozování kamerového systému bylo *nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce*, aniž by zpracování osobních údajů bylo v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.

V.F. *Informační povinnost podle § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů a povinnost oznámit zpracování osobních údajů žalovanému podle § 16 odst. 1 téhož zákona*

[99] Stěžovatel směřuje své kasační námitky proti povinnosti informovat subjekt údajů o zpracovávání (§ 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů) a proti povinnosti písemně oznámit žalovanému, že hodlá jako správce zpracovávat osobní údaje (§ 16 odst. 1 téhož zákona). Uvádí, že zmíněné povinnosti nemá, a to na základě výjimky uvedené v § 11 odst. 3 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů (výjimka z povinnosti informovat) a v § 18 odst. 1 písm. b) tohoto zákona (výjimka z oznamovací povinnosti). Zdejší soud projednal obě námitky společně, neboť městský soud i stěžovatel používají shodnou argumentaci v případě obou výjimek.

[100] Městský soud ve svém rozsudku potvrdil povinnost stěžovatele jakožto správce kamerového systému informovat subjekt údajů dle § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů o zpracování, protože zaznamenával bezprostředně subjekty údajů, což znamená, že první podmínka výjimky (návětí § 11 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů) nebyla splněna. Ani druhá podmínka výjimky z povinnosti informovat subjekt údajů uvedená v § 11 odst. 3 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů nebyla stěžovatelem splněna, neboť zpracování osobních údajů osob vyskytujících se na ulici před jeho domem stěžovateli nebylo třeba k uplatnění práv a povinností vyplývajících ze zvláštního zákona. Právo na náhradu škody lze uplatnit i bez porízeného záznamu, přičemž osobní údaje valné většiny snímaných osob stěžovatel vůbec nepotřeboval k uplatnění práva na náhradu škody. Obdobné platí i v případě výjimky z oznamovací povinnosti vůči žalovanému uvedené v § 18 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů. Městský soud tak dovodil, že stěžovatel se dopustil přestupků podle

§ 44 odst. 2 písm. f) a i) zákona o ochraně osobních údajů, za což byl žalovaným právem sankcionován.

[101] Nejvyšší správní soud shledává kasační námitky stěžovatele nedůvodnými.

[102] Korektní zpracovávání osobních údajů předpokládá, že subjekty údajů jsou informovány o probíhajícím zpracování, a že mají nárok, pokud jsou údaje získávány od nich, na přesné a úplné informace o okolnostech tohoto shromažďování (bod 38 odůvodnění směrnice 95/46/ES). Zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému musí být za každých okolností transparentní. Jak stanoví § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, správce je při shromažďování osobních údajů povinen subjekt údajů informovat o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny, nejsou-li subjektu údajů tyto informace již známy. Správce musí subjekt údajů informovat o jeho právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21. Podle § 11 odst. 3 písm. b) informace a poučení podle odstavce 1 není povinen správce poskytovat v případech, kdy osobní údaje nezískal od subjektu údajů, pokud zpracování osobních údajů mu ukládá zvláštní zákon nebo je takových údajů třeba k uplatnění práv a povinností vyplývajících ze zvláštních zákonů.

[103] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem žalovaného, vyjádřeným v jeho prvostupňovém rozhodnutí ze dne 4. 8. 2008 na s. 8, že stěžovatel měl dle § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů povinnost umístit na viditelném místě na svém domě tabulku s informací o provozování kamery se záznamem (dle zdejšího soudu postačí třeba i piktogram kamery), uvedením správce osobních údajů a kontaktu, kde budou poskytnuty veškeré informace vyžadované dle § 11 odst. 1 zákona (webová stránka správce, e-mailový či telefonický kontakt na pověřenou osobu atd.).

[104] Stěžovatel namítá, že na informační povinnost v tomto případě dopadá výjimka dle § 11 odst. 3 písm. b) věta první zákona o ochraně osobních údajů. Tvrdí, že nezískával osobní údaje přímo od subjektů údajů (viz návětí § 11 odst. 3). Navíc opačný závěr je dle stěžovatele nutno za pomoci teleologické redukce odmítnout, neboť by znamenal, že každý správce kamerového systému by musel plnit oznamovací povinnost podle § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů; v případě kamerových systémů se jedná o nesplnitelnou podmínku. Městský soud prý rovněž nesprávně posoudil i druhou podmínku (§ 11 odst. 3 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů); městský soud se spokojil s faktem, že formálně žalobu na náhradu škody podat lze, ale reálné vymožení práva na náhradu škody bez pomoci kamerového systému nijak nezohlednil.

[105] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že je nepochybné, že stěžovatel kamerovým systémem zaznamenával bezprostředně subjekty údajů. Výjimka z informační povinnosti se proto neuplatní již jen proto, že osobní údaje získal od subjektu údajů, tedy nesplnil podmínku v návětí § 11 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů. Takovýto výklad neukládá stěžovateli ani žádnou nesplnitelnou podmínku a nepopírá jeho právo provozovat kamerový systém. Informační cedule ve smyslu § 11 odst. 1 není ničím, co by nad přiměřenou míru omezovalo možnost kamerový systém provozovat. Navíc je třeba předpokládat, že informace o provozování kamerového systému může mít i značný preventivní a odstrašující význam. Jinými slovy informační cedule ve skutečnosti posílí účinnost kamerového systému v jeho základní funkci – ochraně majetku a zdraví správce či jiných osob.

[106] Stěžovatel dále tvrdí, že neměl vůči žalovanému ani oznamovací povinnost. V případě výjimky z oznamovací povinnosti je podmínka shodná s podmínkou § 11 odst. 3 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, proto stěžovatel odkazuje na předešlou argumentaci. Na závěr ještě

dodává, že z výjimky uvedené v § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů lze dovodit i výjimku z registrační povinnosti. Stylizace obou výjimek je pro stěžovatele totožná, a proto je ochrana majetku dostatečným důvodem pro přiznání výjimky z registrační povinnosti uvedené v § 18 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů.

[107] Nejvyšší správní soud k tomuto zvážil následující.

[108] Podle § 16 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů ten, *kdo hodlá jako správce zpracovávat osobní údaje nebo změnit registrované zpracování podle tohoto zákona, s výjimkou zpracování uvedených v § 18, je povinen tuto skutečnost písemně oznámit Úřadu před zpracováním osobních údajů. Cílem oznamovací povinnosti je zveřejnění účelu zpracování, jakož i jeho základních vlastností, aby byla umožněna kontrola jeho souladu s vnitrostátními předpisy přijatými k provedení této směrnice (bod 48 odůvodnění směrnice 95/46/ES). Směrnice 95/46/ES (bod 49 odůvodnění) umožňuje členským státům zavést výjimky z oznamovací povinnosti a zjednodušení požadovaného oznámení v případech, kdy zpracování údajů nejsou způsobilá poškodit práva a svobody subjektů údajů, za podmínky, že jsou v souladu s opatřením členského státu, které upřesňuje příslušné meze.*

[109] Český zákon o ochraně osobních údajů je v tomto směru velmi strohý a žádnou zvláštní výjimku z registrační povinnosti jmenovitě pro kamerové systémy nezná. Tím se paušalizující česká úprava liší od sofistikovaných a mnohem detailnějších úprav zahraničních. Jako příklad lze uvést rakouský spolkový zákon o ochraně osobních údajů, již cit. v bodě [52] shora, který upravuje speciální ustanovení pro kamerové systémy v části 9a a v § 50c odst. 2 přímo uvádí, že v případě (a) kamerového systému bez záznamu a (b) v případě, že záznam z kamerového systému je uchováván na analogové úložní médium, nebude takovýto kamerový systém podléhat registrační povinnosti, což nezabavuje správce dalších povinností vyplývajících z tohoto zákona.

[110] Stěžovatel se dovolává aplikace obecné výjimky z registrační povinnosti dle § 18 odst. 1 písm. b) podle něhož se oznamovací povinnost podle § 16 nevztahuje na zpracování osobních údajů, *které správci ukládá zvláštní zákon nebo je takových osobních údajů třeba k uplatnění práv a povinností vyplývajících ze zvláštního zákona.* Odvolává se přitom na svou argumentaci k § 5 odst. 2 písm. e). Ke stěžovatelem tvrzené podobnosti mezi formulací výjimky § 5 odst. 2 písm. e) (k tomu blíže **V.E.**) a výjimky z registrační povinnosti dle § 18 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, lze uvést, že jde o odlišná ustanovení s odlišným smyslem a funkcí. Výjimka podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů umožňuje stěžovateli snímat svým kamerovým systémem veřejný prostor, aniž by potřeboval souhlas snímaných subjektů údajů, tudíž ho opravňuje k určitému jednání. Formalistický výklad této výjimky tak, jak jej učinil žalovaný, by vedl k nemožnosti provozovat valnou většinu kamerových systémů, což je samozřejmě výklad neudržitelný. Naproti tomu výjimka podle § 18 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů správce potenciálně zbaví určité povinnosti, a to jen v případě, že konkrétní osobní údaj (údaje) je nutný a potřebný k uplatnění práv.

[111] Jak správně uvedl žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, argument stěžovatele by absurdně vedl k vynětí z registrační povinnosti všech zpracování podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, tedy zpracování, která jsou realizována bez souhlasu subjektu údajů. Jsou to ovšem právě tato zpracování, která jsou svou povahou často riziková a na hraně proporcionality zasahují do práv subjektů. Bylo by tedy popřením smyslu vykládaného zákona, pokud by aplikace jedné výjimky, která by založila právo zpracovávat údaje bez souhlasu jejich subjektů, automaticky aktivovala další výjimku, totiž vynětí z registrační povinnosti. Právě naopak, pokud zákon nestanoví jinak, v těchto případech by samotní správci měli dbát své povinnosti a ještě před samotným zpracováním nechat svůj systém posoudit žalovaným.

[112] Celý komplex těchto kasačních námitek je tedy nedůvodný.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[113] Nejvyšší správní soud shrnuje, že z důvodů uvedených v části **V.E.** dospěl k závěru, že stěžovatel provozoval svůj kamerový systém v souladu s § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Proto stěžovatel nemohl být vůbec postížen za přestupek podle § 44 odst. 2 písm. e) tohoto zákona; zpracovával totiž osobní údaje sice bez souhlasu subjektu údajů, ovšem za splnění podmínek uvedených v § 5 odst. 2 písm. e). Stěžovatel naproti tomu porušil ve vztahu ke snímaným osobám svou povinnost informační dle § 11 zákona o ochraně osobních údajů, pročez mohl být postížen dle § 44 odst. 2 písm. f) tohoto zákona, respektive ve vztahu k žalovanému svou povinnost oznamovací dle § 16 odst. 1, pročez mohl být postížen dle § 44 odst. 2 písm. i) cit. zákona. Přesto nelze stěžovatele za jeho opomenutí postihnout, a to se zřetelem na situaci naprosté právní nejistoty vytvořené nejasným právem Evropské unie a toto právo implementujícím obsahově nejasným českým zákonem, v kombinaci s celkově nekonzistentní správní praxí žalovaného; postih stěžovatele byl proto v rozporu s čl. 7 odst. 1 Úmluvy (viz k tomu část **V.D.**).

[114] Nejvyšší správní soud na základě shora předestřené argumentace dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku městského soudu přistoupil Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[115] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, a má tedy právo na náhradu nákladů těchto řízení. Zdejší soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení.

[116] V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacený soudní poplatek ve výši 2000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jejího zástupce. Odměna zástupce náleží celkem za čtyři úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení před podáním žaloby, podání žaloby ze dne 9. 2. 2009, replika k vyjádření žalovaného ze dne 8. 7. 2009, účast na soudním jednání dne 25. 4. 2012; § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve znění platném do konce roku 2012], a to v hodnotě 2.100 Kč za každý úkon právní služby, celkem částku 8.400 Kč. K tomu je třeba připočíst 4 × režijní paušál po 300 Kč. Pokud jde o náklady spojené s ústním jednáním, zástupce stěžovatele použil na cestu z Třebíče do Prahy osobní vůz Chrysler Voyager Combi. Zástupci stěžovatele proto náleží náhrada 1.332 Kč [360 km × 3,70 Kč; viz § 1 písm. b) vyhlášky č. 429/2011 Sb.], dále mu soud též přiznal částku 1.049,30 Kč za spotřebované pohonné hmoty [360 km × průměrná spotřeba automobilu dle doloženého technického průkazu 8,4 l/100 km × cena motorové nafty dle § 4 písm. c) vyhlášky č. 429/2011 Sb. ve výši 34,70 Kč/l] a konečně přiznal i náhradu za ztracený čas za celkem 5 hodin ve výši 1.000 Kč [10 × 100 Kč, § 14 advokátního tarifu ve znění platném do konce roku 2012]. Celkové náklady řízení před městským soudem tedy činí 14.981,30 Kč.

[117] V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce

činí za jeden úkon právní služby částku 2.100 Kč, byl-li úkon učiněn do 31. 12. 2012, resp. 3.100 Kč za každý úkon právní služby učiněný po tomto datu. Nejvyšší správní soud přiznal stěžovateli jeden úkon po 2.100 Kč (podání kasační stížnosti dne 4. 7. 2012), a dále jeden úkon po 3.100 Kč, spočívající ve vyjádření stěžovatele po rozhodnutí Soudního dvora ze dne 13. 1. 2015 [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 2×300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy činí náklady stěžovatele v řízení před Nejvyšším správním soudem částku 10.800 Kč.

[118] Konečně v souladu s pokynem Soudního dvora (bod 36 rozhodnutí cit. v bodě [18] shora) soud stěžovateli přiznal i částku 3.100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání ve věci samé – vyjádření v řízení před Soudním dvorem EU ze dne 15. 7. 2013 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu; k tomu viz též rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 1 Afs 38/2012 - 127, č. 3108/2014 Sb. NSS, věc *ACO Industries Tábor*, bod 46]. K tomu ovšem bylo třeba připočíst i náhradu hotových výdajů sestávající z paušální částky 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy činí náklady stěžovatele v řízení před Soudním dvorem částku 3.400 Kč.

[119] Celkové náklady stěžovatele v řízení před městským soudem, Nejvyšším správním soudem a Soudním dvorem Evropské unie tedy činí 29.181,30 Kč.

[120] Vzhledem k tomu, že advokát prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 6.128 Kč.

[121] Žalovaný je tedy celkem povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta částku ve výši 35.309,30 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. února 2015

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu